

Column Elly

Iedere twee weken vertelt Elly over haar te vroeg geboren dochter Lotus.

Terug naar het ziekenhuis

De eerste weken thuis, met Lotus, staan in het teken van wennen en ziekenhuisbezoekjes. Alhoewel... bezoeken? Het is een compleet programma dat we aflopen. De eerste tijd hebben we bijna wekelijks afspraken in het WFG ziekenhuis of in het VU. Oogarts, fysiotherapeut, verpleegkundige, kinderarts, neuroloog, neonatoloog, cardioloog en orthoped: ze komen allemaal voorbij.

Het eerste bezoek aan het VU is je eerste 'lange' reis na je thuiskomst. Tijdens de rit speelt de hele bevaling de periode daarna als een film door mijn hoofd. Wekenlang heb ik in een klein wereldje geleefd dat alleen om jou draaide. Ik zie het RonaldMcDonald Huis waar ik gelogeerd heb, het fietspad waar ik dagelijks fietste en de fietsenstalling van het ziekenhuis. Het voelt vertrouwd, maar het lijkt een ver verleden.

Allereerst gaan we naar de Neonatologie, de afdeling waar jij weken hebt gelegen. Er wordt een gehoortest bij je afgenomen. Als ik vanuit de lift de lange gang doorloop, ga ik terug in de tijd. Ik ruik de vertrouwde geur, voel de emoties, de angst, de hoop, de eenzaamheid en de vreugde. Ik heb moeite om in het hier en nu te blijven. Fijn dat Fred bij me is.

Bij de Neonatologie kijk ik door het raampje, naar het plekje waar jouw couveuse stond. Heel even voel ik me weer naast jouw 'glazen huisje' zitten en voelde zware momenten, maar tegelijkertijd geniet ik van jou. Tot mijn grote vreugde komt Suzanne naar ons toe, één van de verpleegkundigen waar ik veel steun aan heb gehad.

Vol trots laat ik zien hoe lief en groot je geworden bent.

Ze vertelt dat zij toen zo geschrokken was van je eerste hersenecho, dat je een behoorlijk herseninfarct hebt gehad bij de geboorte.

Even krijg ik angst; ik voel een bal in mijn buik die de gehele verdere dag aanwezig blijft.

Voor de gehoortest slaag je glansrijk. We gaan lunchen dan naar de kinderarts en de fysiotherapeut. De MRI-scan die later volgt, zal uitwijzen of er littekenweefsel in je hersentjes zit. En wat de eventuele schade zal zijn. De arts vertelt over een gaatje in je hart en de problemen die op ons pad kunnen komen. Mijn hoofd zit vol. Ik beseft dat we er nog lang niet zijn en dat beangstigt me.

We moeten nieuwe afspraken maken. Er zijn drie balies: een blauwe, een groene en een oranje. Iedere kleur staat voor een aantal afdelingen. De receptioniste die ons helpt is van de blauwe balie, maar door de diverse afspraken schuift ze van blauw naar groen. Een heel gepuzzel en haar collega van de groene balie schiet te hulp. Fred volgt het ook niet meer.

Wanneer ik later een flesje voor je klaarmaak, komt het beseft. Het is niet om te lachen en de tranen branden in mijn ogen. De aardige balie dames zijn begripvol en laten me weer lachen. Fijn om zo veel lieve mensen op ons pad tegen te komen.

Op de terugweg in de auto lig jij lekker naast me te slapen. Als ik naar je kijk, voel ik me gelukkig en dankbaar. Lieve Lotus, al is het pad soms grillig, samen kunnen we dit aan. Voor de toekomst hoop ik dat je gelukkig en gezond mag zijn. Nu is het belangrijk om te genieten van de dag, en dat is wat we doen. Genieten. ■

Volgende keer: De uitslag van de MRI-scan

Reageren? Mail naar redactie@mijngeheim.nl.